

Literature

1. Загальна інформація про Світову Організацію Торгівлі. URL: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=94872f60-5734-4e7c-bcee-7873ffb2076d&title=ZagalnaInformatsiiaProSvitovuOrganizatsiiuTorgivliu> (date of access: 24 April, 2023).
2. Xin Zhang. Implementation of the WTO Agreements: Framework and Reform. *Journal of International Law and Business*. 2003. № 23. Issue 2. P. 383-432.
3. EU calls for WTO to address current policy challenges through focused deliberation. 22 February 2023. Brussels. URL: https://policy.trade.ec.europa.eu/news/eu-calls-wto-address-current-policy-challenges-through-focused-deliberation-2023-02-22_en (date of access: 24 April, 2023).
4. Ngozi Okonjo-Iweala, The WTO'S Contribution to the Challenges of Global Commons. *Journal of International Economic Law*. 2023. Volume 26, Issue 1. P. 12–16. URL: <https://doi.org/10.1093/jiel/jgad005> (date of access: 24 April, 2023).
5. Marrakesh Declaration of 15 April 1994. URL: https://www.wto.org/english/docs_e/legal_e/marrakesh_decl_e.htm (date of access: 24 April, 2023).

УДК 341.17(043.2)

Ольховік М.В., асистент,
Денисюк М.С., здобувачка вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРОЦЕДУРА ВСТУПУ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: ПРАВОВІ ТА ПОЛІТИЧНІ АСПЕКТИ

Протягом останніх десятиліть політика глобалізації спричинила значний вплив на міжнародну арену та її інтеграційні процеси, що призвело до створення великої кількості світових та регіональних організацій, включаючи Європейський Союз (далі – ЄС). Цей союз є унікальним суб'єктом міжнародного права, який відрізняється високим рівнем розвитку та стабільності. Проте, для того, щоб стати його членом, потрібно успішно пройти складний шлях, який включає в себе численні правові та політичні аспекти.

Для дослідження правових та політичних аспектів процедури вступу, слід звернутися до Договорів про Європейський Союз та їх протоколів, актів європейського законодавства та судової практики Суду ЄС. Зокрема, у статті 49 Договору про ЄС передбачено механізм вступу, а саме положення про те, що: «Будь-яка європейська держава, яка поважає цінності, зазначені в ст. 2, та віддана їх поширенню, може подати заявку на набуття членства у Союзі. Європейському Парламенту та національним

парламентам повідомляється про таку заявку. Держава, що подає заявку, надсилає її до Ради, що діє одностайно після проведення консультацій з Комісією та після отримання згоди Європейського Парламенту, який діє більшістю складу своїх членів. Умови прийнятності, що погоджені Європейською Радою, мають бути враховані. Умови приєднання та зумовлені ним зміни до Договорів, на яких заснований Європейський Союз, є предметом угоди між державами-членами та державою, що подає заявку. Ця угода подається на ратифікацію усіма державами, що є договірними сторонами, згідно з їхніми відповідними конституційними вимогами» [1].

Аналізуючи вищезазначену статтю, можемо спостерігати симбіоз правового та політичного аспектів. З одного боку, перший передбачає дотримання порядку вступу, подання заяви, її розгляд та прийняття позитивного чи негативного рішення, проведення переговорів, підписання договору і набрання ним чинності. З іншого боку, другий аспект вказує на те, що єдиного бажання до вступу, гармонізації законодавства і дотримання порядку подання заяви недостатньо. Так, кожна держава, що претендує на членство, повинна відповідати встановленим критеріям, а саме:

- бути європейською (ст. 2 ДЄС);
- поважати і дотримуватися цінностей, на яких ґрунтується ЄС (ст. 2 ДЄС) [1];
- забезпечити стабільність інституцій, що гарантують демократію, верховенство права, права людини та повагу і захист меншин («Копенгагенські критерії членства») [2];
- підтримувати та розвивати ринкову економіку, а також здатність протистояти конкурентному тиску й ринковим силам у межах ЄС («Копенгагенські критерії членства»);
- гарантувати спроможність взяти зобов'язання щодо членства, включаючи відданість цілям політичного, економічного та валютного союзу («Копенгагенські критерії членства») [3].

Підсумовуючи усе вищезазначене, можна зробити висновок, що політичні та правові аспекти вступу до ЄС є складними та вимагають значних зусиль з боку країн-кандидатів. Втім, членство у ЄС може мати значний вплив на розвиток країн та їхнє місце в міжнародному співтоваристві. Якщо країна успішно виконає всі вимоги, вона може отримати доступ до значного фінансового пакету та бути частиною єдиного ринку зі споживачами та підприємствами на всій території ЄС. Отже, вступ до ЄС може бути важливим кроком для країни у її розвитку та інтеграції в міжнародному співтоваристві.

Література

1. Договір про Європейський Союз: Договір Європ. Союзу від 07 лют. 1992 р. URL: https://zakononline.com.ua/documents/show/153773_595905 (дата звернення: 24.04.2023).

2. Літра Л. Процедура прийняття до ЄС нових держав-членів. Перспектива розширення ЄС. 2016. URL: <http://studies.in.ua/pravo-es.html>.

3. Ковалів М.В., Тимчишин Т.М., Ніканорова О.В. Основи права Європейського Союзу: навч. посіб. Львів: Львівський держ. ун-т внутрішніх справ, 2020. 212 с.

УДК 342.9(043.2)

Погосян Р.Е., здобувач вищої освіти
третього (освітньо-наукового) рівня,
Науково-дослідний інститут публічного права, м. Київ, Україна

ТЕРМІНОСИСТЕМА ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ВІТЕРАНІВ ВІЙНИ

Логічно вважати, що більш загальним щодо поняття «ветеран війни» є поняття «ветеран». Передусім необхідно зазначити, що легальні та доктринальні визначення ветерана в правовому дискурсі принципово відрізняються, причому на інтерпретацію змісту останніх істотно впливає пануюча у тій чи іншій країні правова культура і відповідно певні моделі статусу ветерана.

Незважаючи на різні культурно-історичні моделі статусу ветерана, що існують в різних країнах, у державах членах НАТО здебільше на доктринальному рівні дотримуються легального поняття ветерана, закріпленого в розділі 38 Кодексу федеральних нормативних актів США. Відповідно до цього акту ветераном є особа, котра дійсно пройшла військову, військово-морську або військово-повітряну службу та була демобілізована або звільнена від служби, але за умови, що військовослужбовець не був звільнений з ганьбою [1]. Тому при проведенні наукових досліджень на міжнародному рівні використовується саме «американізоване» поняття «ветеран» у значенні колишнього члена збройних сил будь-якого типу військ із різною тривалістю служби, який пройшов базове навчання і був звільнений (демобілізований) з армії внаслідок завершення терміну служби або за станом здоров'я [2].

Умовно узагальнюючи доктринальні правові поняття, пов'язані з статусом ветерана, зазначимо, що найвищу сходинку в цій терміносистемі посідає поняття «особа, яка має певні заслуги перед державою і тому потребує соціального захисту». Наступну ланку в цій ієрархії понять займає термін «ветеран», яким, зазвичай позначається шанована особа, яка